

בתי המשפט

תק 001119/06		בית משפט לתביעות קטנות רחובות
20/03/2007	תאריך:	בפני כבוד השופטת לבנה צבר

גלב רסי

בעניין:

התובעת

נ ג ד

British Airways plc.

הנתבעת**פסק דין**

1. התובעת עותרת לחייב את הנתבעת לשלם לה סך של 9,312.95 ₪ וזאת בגין איחור בהגעת הכבודה, הנזק שנגרם לתכולה, ההוצאות ועוגמת הנפש וכל זאת בשל כך שהכבודה הגיעה באיחור לבוסטון וספוגת מים.

2. התובעת טוענת בכתב התביעה, וכך גם במהלך הדיון, כי בתאריך 4/9/05 טסה עם הנתבעת מתל אביב לבוסטון (דרך לונדון) וכי מזוודתה הגיעה באיחור של יום, כאשר היא ספוגת מים ומלוכלכת. הנתבעת הנחתה את בעלה של התובעת, שפנה בשמה, כי על התובעת לקנות את הנחוץ לה, להביא את הקבלות לארץ ולהגישן לנתבעת כדי לקבל פיצוי וכי לא תפוצה על הנזק לתכולה. לטענת התובעת, הנתבעת התעלמה מפניותיה לקבלת פיצוי. במכתבה של הנתבעת מיום 27/7/05 ובהמשך לשיחותיה הטלפוניות עם התובעת, הציעה לפצות את התובעת בגין הוצאותיה בסך של 400 דולר. הנתבעת הסכימה לקבל פיצוי זה, אך לא ויתרה על דרישותיה לפיצוי נוסף בגין נזק שנגרם לכבודה.

בעדותה חזרה התובעת על האמור בכתב התביעה, הוסיפה והדגישה כי הנסיעה הייתה במסגרת עבודתה כמדריכה וכי נאלצה לקחת בגדים מהנוסעים היות ושהתה במקומות בהם אין מקום לבצע קניות, וכי אין היא מלינה על האיחור, שכן היא מבינה שזה עלול

לקרות, אלא על הנזק שנגרם למזוודה ולתכולתה.

3. בעלה של התובעת העיד מטעמה, הוא הכחיש את האמור הכתב ההגנה ואמר כי כאשר פנה לנתבעת נאמר לו שמדיניות החברה היא לא לענות ולא להתדיין וכי קיבל מהם רק הצעה אחת.

4. בכתב הגנתה, וכך גם במהלך הדיון, מאשרת הנתבעת כי הכבודה הגיעה לתובעת, לבוסטון, באיחור וכי התובעת הציעה פיצוי הולם וראוי בגין הנזק שנגרם לטענת התובעת, לרבות קבלות ניקוי יבש שהציגה- בהתאם לגבולות הקבועות באמנת ורשה. הנתבעת מציינת כי התובעת מסתמכת בדרישתה לפיצוי על אמנת מונטריאול שאינה חלה במדינת ישראל, וכי במקרה דנן, לאור אמנת ורשה, המחייבת את הצדדים, "תנאי החוזה" המוסדרים בהוראות המצויות על כרטיס הטיסה ועל מסמכים נלווים לו, וחוק התובלה האווירית, הפיצוי המגיע לנתבעת הוא סך של 25 דולר לקילוגרם, וכי יש להביא בחשבון לקביעת האחריות רק את משקל המטען שניזוק ולא את ערך התכולה. במקרה זה בהתאם למשקל החפצים שפורטו ע"י התובעת כניזוקים- 14 ק"ג- סך של כ- 400 דולר (לרבות הקבלות עבור ניקוי יבש). התובעת טוענת כי איחור קל בן יום אחד אינו מזכה בפיצוי וכי הפיצוי שהוצע לנתבעת הוא בגין הנזק לו טענה ומשהנתבעת סירבה לקבלו יש לדחות את תביעתה ולחייבה בהוצאות משפט. הנתבעת מכחישה את טענות התובעת באשר לנזקים שאירעו לנוכח עוגמת הנפש ואובדן זמן וטוענת כי על פי החוק והאמנה אין לפסוק פיצוי בגין עוגמת נפש.

5. תביעה זו, אשר נוגעת לאיחור בהגעת כבודה ולנזק שנגרם לה כפופה להוראות חוק התובלה האווירית התש"מ-1980 (להלן "החוק"), אשר נועד ליישם את הכללים וההסדרים אשר נקבעו באמנת ורשה ובפרוטוקולים שתיקנו את האמנה. סעיף 10 לחוק קובע את כלל יחוד העילה, לפיו אם מקרה נכנס למסגרת החוק, הרי שהתובע אינו רשאי להתבסס על הוראת חוק אחרת, ועל כן שיקול דעת בית המשפט בעניין זה מצומצם.

סעיף 22 לאמנת ורשה, ובעקבותיו סעיף 1 לצו התובלה האווירית (זכויות משיכה מיוחדות) התשל"ט-1978 קובע גבול מקסימאלי להיקף האחריות לכבודה, השווה ל-17 זכויות משיכה מיוחדות לכל ק"ג כבודה שניזוקה או הגיעה באיחור, סכום השווה ל-25 דולר לק"ג (כאמור בסעיף 26 לכתב ההגנה ולא נסתר על ידי הנתבעת). לא מצוין בכרטיס הטיסה שצורף לכתב התביעה משקל הכבודה, ועל כן אני מקבלת את עמדת הנתבעת, שלא נסתרה על ידי התובעת, כי משקל הכבודה שניזוקה הוא 14 ק"ג.

6. אשר על כן, אני מורה לנתבעת לשלם לתובעת סך של 350 דולר – שמחושבים לפי משקל הכבודה כפול 25 דולר, וכן סך של 55 דולר, בגין ההוצאות של הניקוי היבש – לפי הקבלות שהוצגו. סכום זה יש לתרגם לש"ח לפי השער היציג של הדולר, ואליו יתווספו הפרשי הצמדה וריבית צמודה כחוק מהיום ועד ליום התשלום בפועל.

לעניין עוגמת הנפש- לא ניתן על פי האמנה לפסוק פיצוי בגין עוגמת נפש. לפיכך רכיב זה של התביעה נדחה.

בנסיבות הענין, כאשר הנתבעת הציעה לתובעת פיצוי והיא סרבה לקבלו – אינני עושה צו להוצאות.

7. המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים בדואר.

ניתן היום א' בניסן, תשס"ז (20 במרץ 2007) בהעדר הצדדים.

לבנה צבר, שופטת

001119/06 תק 333 יפה